

ASSYRIË

MAGAZINE

Assyrisch Nieuwjaar 6762

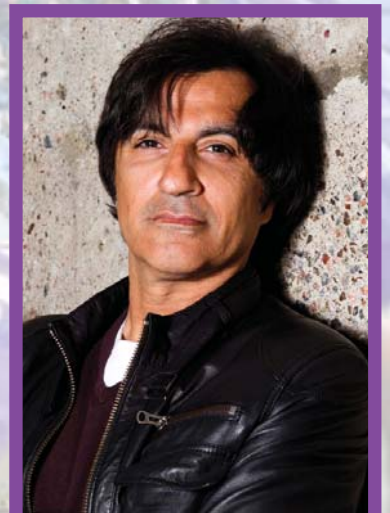
Uitleg in zowel schrift als beeld

Assyriërs in Syrie niet veilig

Assyrische Exodus in Syrië?

Nuri Kino

*'Onderzoeksjournalistiek is een vergif
waar ik aan verslaafd ben geraakt.
Het is een vergif van avontuur, spanning
en vermoeidheid.'*

Colofon

Editie #3, december 2012

Eindredactie:

Nahrin Aslan

Daniël Cengiz

Redactie:

Nahrin Aslan

Daniël Cengiz

Somar Abdo

Art direction & Design:

Daniël Cengiz

 Stichting Assyrie

 info@assyrie.nl

 www.assyrie.nl

 [@assyrienl](https://twitter.com/assyrienl)

Coverfoto:

Daniel Cengiz

ASSYRIË
MAGAZINE

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden
vermenigvuldigd en/of
openbaar gemaakt worden door middel
van druk, fotokopie,
microfilm of op welke wijze
dan ook zonder voorafgaande
toestemming van de uitgever of auteur.

Beste lezers,

De maand december is één van veel en lekker eten, drinken en gezelligheid. Het begint met Sinterklaas waar de allerkleinsten verwend worden, gevolgd door het kerstfeest en Oud en Nieuw. Dit geldt natuurlijk ook voor de Assyriërs. De maand april is echter nog belangrijker. Daarin vindt namelijk het Assyrische nieuwjaarsfeest plaats. Dit feest wordt wereldwijd uitbundig gevierd. Assyrië Magazine besteedt in deze editie daarom veel aandacht aan deze traditie.

Natuurlijk wordt er ook stilgestaan bij het opgelaaide geweld in Syrië en wat dit betekend voor de grote Assyrische gemeenschap van het land. Het lijkt erop dat het verleden zich zal herhalen. Na de Amerikaanse inval van Irak in 2003 kwam er een Assyrische exodus op gang waar nog steeds geen eind aan is gekomen. Geweld en chaos zijn bovendien nog dagelijks aan de orde in het land. In Syrië zijn Assyriërs het doelwit van gericht geweld. De Assyriërs in Syrië en daarbuiten zijn daarom erg angstig voor wat er nog komen gaat.

Ondanks hun zware lot, hebben de Assyriërs nooit de hoop verloren op een betere toekomst. Eén waarin er misschien wel een vrij Assyrië voorkomt. Ik denk echter dat we eerst een Assyrië in ons hart moeten bouwen. Een Assyrië met vrienden die het verdienen om in de spotlights te staan. Om een deel te zijn van Assyrië hoef je namelijk niet per se van Assyrische komaf te zijn. Zoals u in deze editie kunt lezen komen er steeds meer vrienden bij. Zo krijgt de fotograaf Jaco Klammer de Kefo d'Ashur voor zijn werk over het lot van de Assyriërs in Irak. Ook leren we de journalist Jacob Hoekman kennen.

Bovendien krijgt de bijzondere organisatie Assyrians Without Borders speciale aandacht. Uiteraard wordt er stilgestaan bij het Assyrisch Nieuwjaar en het nieuwe Human Rights Rapport van de Assyria Council Europe (ACE) over de mensenrechtensituatie in Irak en de initiatiefnota over het klooster Mor-Gabriel in Zuidoost Turkije. De nieuwste editie van Assyrië Magazine is er één geworden die uitnodigt om in het nieuwe jaar mee te helpen aan een betere toekomst.

Namens Stichting Assyrië Nederland wens ik iedereen veel leesplezier en een voorspoedig 2013.

M. Arsan

Inhoud

4	Assyrisch Nieuwjaar 6762? Hoe wordt dit gevierd en de verschillende belevingen.	14	Assyrians Without Borders
6	Assyrian New Year around the world.	16	Uitgelicht: Human Rights Report
10	Nuri Kino: Wat begon als een gok, leverde hem een indrukwekkende carrière op.	18	En de Assyrische kei gaat naar...
12	Jacob Hoekman: 'Het Midden-Oosten heeft mijn hart'	22	Minister Rosenthal reageert op Sint-Gabriel initiatiefnota.

Assyrisch Nieuwjaar

Op 1 April wordt het Assyrisch nieuwjaar gevierd. Tijdens 'Kha B'Nisan' wordt de komst van de lente, de overwinning van het licht op donkere dagen gevierd. Assyriërs vieren wereldwijd de komst van het nieuwe seizoen en het begin van het jaar 6762.

Het nieuwjaarsfeest werd wereldwijd gevierd met parades en feesten. Assyrië Magazine verzamelde de leukste foto's van de vieringen in Europa, de Verenigde Staten, Australië en het Midden-Oosten.

In sommige landen pakten ze het in het verleden groots aan. Zo vierden de Assyriërs in Syrië het evenement in 2002 met een bruiloft waar maar liefst zestien koppels tegelijkertijd trouwden. Dat zorgde voor een feest met meer dan vijftientigduizend bezoekers. In Irak mochten de Assyriërs jarenlang het lentefeest niet vieren. In 2008 hield de Assyrian Democratic Movement (ADM) daarom een parade waar maar liefst vijfenzestigduizend mensen aan meededen.

De Assyrische jaartelling is overigens gebaseerd op de stichting van de eerste tempel in Ashur tijdens de heerschappij van de gelijknamige koning. Volgens een schatting heeft dit plaatsgevonden in 4750 voor Christus. Een simpele berekening levert daarom dit jaar het getal 6762 op.

In Europa en de Verenigde Staten verzamelen mensen zich tijdens het nieuwjaarsfeest vaak in verenigingsgebouwen waar er feesten worden gegeven. Tevens kleden enkelen zich dan in traditionele Assyrische kledij. Tijdens 'Kha b'Nisan' is het in Assyrische dorpen in Irak een traditie dat de vrouwen bloemen plukken en deze boven hun voordeur hangen. De bloemen symboliseren de komst van de lente naar het huis.

Akitu

De week die aan 1 april vooraf gaat wordt Akitu genoemd. In het oude Assyrische Rijk stond Akitu ook in het teken van de komst van de lente. Hoewel bij een machtswisseling het feest soms een ander thema kreeg. Tijdens de heerschappij van de Babylonische God Marduk kreeg het feest namelijk een persoonlijk tintje. De eerste drie dagen stonden in het teken van gebeden voor de bevolking en bescherming tegen ziekte, oorlog en honger. De rest van de week herdachten burgers de strijd en overwinning van konink Marduk op Tiamat, de godin van de chaos. Akitu werd in beide vormen gevierd en er zijn sporen van het feest terug te vinden ten tijde van het Romeinse Rijk. Tevens zijn er archeologische vondsten die duiden op de viering in de derde eeuw na Christus in Emessa, Syrië. De Romeinse keizer Elagabalus introduceerde het feest zelfs in Italië, maar de viering van het lentefeest werd daar geen succes.

Assyrië Magazine verzamelde de leukste foto's van vieringen van het Assyrische nieuwjaar zoals deze dit jaar, in 6762 is gevierd.

ar

ASSYRIAN

NEW YEAR

AROUND

THE WORLD

‘Er is hoop voor Assyriërs in Irak’

De Duits-Assyrische jongerenorganisatie AJM ging een week naar Noord-Irak. De groep wilde onder meer Assyrisch nieuwjaar vieren en met eigen ogen zien hoe ze Assyriërs kunnen helpen in het land. Wij vroegen de voorzitter van AJM, John Beth Afrem naar zijn ervaringen tijdens de reis.

Uit Irak komt maar zelden goed nieuws. De berichtgeving bestaat al jaren uit het ene gewelddadige voorval na het andere. De vrede en voorspoed die de Amerikanen beloofden na de val van Saddam Hoessein blijft uit, er zijn sinds 2003 vooral veel doden gevallen. Bovendien heeft de situatie de minderheden niet veel goeds gebracht. Zo zijn er al een half miljoen Assyriërs uit Irak gevlucht en leven de achtergeblevenen in angst. Ook de Duitse

jongerenorganisatie AJM was op de hoogte van deze feiten, maar de groep besloot toch naar het land af te reizen om met eigen ogen te zien hoe ze kunnen helpen. ‘Wij wilden een reis door Noord-Irak die ervoor zou zorgen dat we veel over de regio leerden en de situatie waarin de Assyriërs het als minderheid moeten redden. Bovendien wilden we de vierduizend euro die wij hadden ingezameld persoonlijk bij een Assyrische onderwijsinstelling afleveren’, legt John Beth Afrem uit.

De tienkoppige groep bestond uit leden van verschillende Assyrische verenigingen en een voorzitter van een Duitse jeugdorganisatie. De groep reisde, van 29 maart tot 7 april, onder begeleiding van ‘locals’ van stad naar stad. ‘We maakten ons in Duitsland best

zorgen over onze veiligheid. We kenden de berichten over aanslagen op Assyrische dorpen en steden. Die angst verdween voor een deel toen we eenmaal in Arbil landden. We kwamen namelijk aan op een redelijk modern vliegveld die streng beveiligd werd. Toen we even laten door de stad trokken voelden we ons ook al veel meer op ons gemak. Er is namelijk veel bedrijvigheid in Arbil. De stad is ‘booming’ en er wordt veel gebouwd. Ik vond het op sommige Zuid-Europese steden lijken.

In provinciesteden als Baghdede was het een ander verhaal. Daar waren er veel ‘checkpoints’ en er heerste een gespannen sfeer. We waren van plan om ook naar de stad Nemrud af te reizen, maar de bevolking in Baghdede heeft ons dat afgeraden. De kans dat we levend terug kwamen was namelijk ‘fifty-fifty’.

Akitu

Het gezelschap sprak tijdens hun week in Noord-Irak met politici, burgers en vertegenwoordigers van NGO-instellingen. Tevens ging AJM een samenwerkingsovereenkomst aan met de Chaldo–Assyrische Studenten en Jeugdorganisatie. Het is de bedoeling dat de twee organisaties in de toekomst samen projecten starten in Noord-Irak.

Het hoogtepunt van de reis was volgens Beth Afrem het bijwonen van het Assyrisch Nieuwjaar. ‘Het was een geweldig feest en het voelde heel speciaal om dit evenement in het oude vaderland te vieren.’

Volgens de voorzitter reageerde iedereen positief op de komst van de groep. ‘De mensen waren warm en erg gastvrij. Ze waren ook aangenaam verrast dat wij er niet alleen waren om Assyrisch Nieuwjaar te vieren, maar ook uit interesse in hun leefomstandigheden en met de vraag of wij ergens mee konden helpen. Er waren enkelen in de groep die voor het eerst konden testen hoe goed zij het Oost-Assyrische dialect onder

knie hadden (red. In Irak spreekt men veelal in Oost-Assyrisch dialect, terwijl Assyriërs uit Turkije en Syrië in West-Assyrisch dialect spreken). Dat bleek echter geen problemen op te leveren. Mijn reisgenoten kwamen er namelijk achter dat ze alles goed verstonden en bovendien terug konden praten. Hetzelfde gold voor de Assyriërs in Irak. Zo kwamen zij erachter hoe goed zij het West-Assyrisch eigenlijk verstonden. Het was dan ook ontroerend om te zien hoeveel we met elkaar gemeen hadden en ook al leerden we mensen pas kennen, het voelde alsof we hen al ons hele leven kenden. Dat was voor ons een onbeschrijflijk mooie ervaring.’

Autonomie

Beth Afrem is van plan in de toekomst nog eens Irak te bezoeken. Hij wil er zelfs een jaarlijkse traditie van maken. Het moet een traditie worden waar hij de mensen op Ninivehvlakte helpt. ‘De Assyriërs genieten relatief veel culturele vrijheden, maar op politiek en sociaal niveau worden ze gemarginaliseerd. De economische vooruitgang gaat bijvoorbeeld aan de Ninivehvlakte voorbij. We kwamen echter veel mensen tegen die de kans hadden om te vertrekken naar Europa of de Verenigde Staten, maar dat niet deden. Ze bleven omdat ze vonden dat ze het land waar ze al duizenden jaren woonden, hun thuis en de plek waar zelfs de politie tegenwoordig helemaal uit Assyriërs bestaat, niet mochten verlaten.’ Door de reis naar Irak heeft de voorzitter hoop voor de toekomst. ‘Er zijn veel mensen die zich inzetten voor ons volk. Zo zijn er plannen voor een Assyrische universiteit en een ziekenhuis. De toekomst ligt volgens hen namelijk in het vaderland en in het bijzonder in een autonoom bestuurde Ninivehvlakte. Wij waren bijzonder onder de indruk van de wilskracht en zagen met eigen ogen dat er hoop is voor de Assyriërs in hun rechtmatige vaderland.’

Nuri Kino

neemt graag risico

Op zijn website staat hij omschreven als 'the well-dressed international roving reporter' en hoewel het een treffende beschrijving is, valt er nog veel meer over de journalist Nuri Kino te vertellen.

Naar eigen zeggen begon Kino's interesse voor de journalistiek toen hij in 1999 in Turkije was toen de stad Marmara werd opgeschrikt door een aardbeving. Hij werd geïnterviewd door CNN, een Zweeds dagblad en vele andere media. Ineens was zijn mening- 'De gebouwen in Turkije waren veel te zwak om bij een aardbeving te blijven staan'- wereldwijd te horen en te lezen. Kino besloot journalist te worden en wat begon als een gok, leverde hem een indrukwekkende carrière op.

Tegenwoordig is Kino namelijk actief als één van de weinige, internationale Zweedse onderzoeksjournalisten. Tijdens zijn werk ontmaskerde hij Iraakse en Iraanse spionnen, mensensmokkelaars uit Syrië, Zweedse pedofiel en, corrupte Ethiopische bureaucraten, oplichters in Turkije en criminelen in de Georgische politie. Bovendien maakte hij meerdere documentaires waarmee hij in de prijzen viel.

Zo kreeg hij tijdens het Beverly Hills Film Festival de Golden Palm Award voor zijn werk over het Assyrisch-Zweedse voetbalteam Assyriskä. Door zijn documentaire 'By God, zes dagen in Amman' hebben de Iraakse vluchtelingen in Jordanië een hogere politieke prioriteit gekregen. Zo hebben onder meer Nederland en de Verenigde Staten grote bedragen overgemaakt voor hulp aan de vluchtelingen.

**'Onder
waar
Het
sp'**

FOTO: PIETER TEN HOOPEN

***onderzoeksjournalistiek is een vergif
waar ik aan verslaafd ben geraakt.
Het is een vergif van avontuur,
spanning en vermoeidheid.'***

Kino werd ook zes keer genomineerd voor de Guldspaden, een prestigieuze prijs voor Zweedse onderzoeksjournalisten. Bij de uitreiking van de speld viel hij drie keer in de prijzen. Tevens won Kino de Europese Parlementspreis voor journalistiek in 2010.

Hoewel de journalist veel persoonlijke risico's neemt in zijn vak houdt het hem niet tegen om wereldwijd vuurhaarden te bezoeken en erover te berichten. Door zijn moed en goede onderzoeksjournalistiek verscheen zijn werk in bijna alle Zweedse media, Time Magazine, The New York Times, BBC, Al-Jazeera, The Dan Rather Report en het Spaanse dagblad El Pais. In een interview werd Kino eens gevraagd waarom hij eigenlijk zoveel plezier heeft in zijn werk. Daarop antwoordde de Assyriër: 'De onderzoeksjournalistiek is een vergif waar ik aan verslaafd ben geraakt. Het is een vergif van avontuur, spanning en vermoeidheid.'

INTERVIEW

JACOB HOEKMAN

‘Het Midden-Oosten heeft mijn hart’

In de Nederlandse media verschijnen vaak artikelen over de Assyriërs. Zo schreef Jacob Hoekman meerdere verhalen over de Assyriërs in Irak. In deze editie van AM daarom een interview met de Reformatorisch Dagblad journalist.

Hoe ben je met Assyriërs in aanraking gekomen?

‘Het Reformatorisch Dagblad (RD) kreeg een e-mail van Stichting Assyrië Nederland (SAN) waarin zij leden van de pers uitnodigden voor een werkbezoek aan Irak. In eerste instantie zou een collega van mij meegaan, maar hij was op het laatste moment verhinderd. Ik wilde altijd al eens naar Irak en het werkbezoek was daarom voor mij een mooie kans om naar het land af te reizen. Voor mijn contacten met SAN kende ik de Assyriërs voornamelijk als christelijke minderheid uit Zuidoost Turkije. Door mijn reis naar Irak ben ik erachter gekomen dat het zwaartepunt van het volk vooral daar ligt.’

Het was jou niet de eerste keer dat je naar het Midden-Oosten afreisde. Waar komt die interesse voor de regio vandaan?

‘Ik heb Israël, Turkije, Egypte, Jordanië en Libanon al eens bezocht. Ik vind het een prachtige en fascinerende regio, mede door de islam. Mijn interesse voor die religie is ontstaan tijdens mijn studie theologie en toen ik als beginnend journalist ‘undercover’ ging in een volkswijk in Den Haag. De aanwezigheid van het geloof in die wijk heeft mijn interesse voor de islam getriggerd en het heeft met daarna niet meer los gelaten.’

Wat heb je de afgelopen jaren over de islam geleerd?

‘Ik heb veel tijd besteed aan het bestuderen van de religie, maar ik merk hoe meer ik te weten kom over de islam, hoe weinig ik eigenlijk weet. Ik ben nu Arabisch aan het leren en ik kan het schrift lezen, maar ik weet alleen nog niet wat ik dan aan het lezen ben.’

In het Midden-Oosten is er veel chaos en er zijn mensen die zeggen dat religie die chaos veroorzaakt. In hoeverre worden de problemen in die regio veroorzaakt door de islam?

‘Ik denk dat de islam een factor is, maar je moet de islam dan niet alleen zien als een religie. Het is namelijk veelomvattender. Islam is ook een ‘way of life’. En die ‘way of life’ veroorzaakt nogal wat chaos. Er is natuurlijk ook veel sektarisch geweld tussen bijvoorbeeld de soennieten en de sjiieten. Die twee groepen gunnen elkaar het licht in de ogen niet.’

Islam is ook een ‘way of life’. En die ‘way of life’ veroorzaakt nogal wat chaos.

Wanneer we meer inzoomen op één kwestie, de Assyrische kwestie in Irak. Kunnen we daar wel stellen dat het geweld dat tegen hen plaatsvindt een strijd is van moslims vs. Christenen?

‘Ja, dat denk ik wel. Het geweld dat daar plaatsvindt tegen de Assyriërs komt altijd van Al-Qaida-achtige groepen die in naam van de islam opereren. Ik heb met islamitische leiders in het Noorden van Irak gesproken over deze kwestie. Zij vertelden me dat hoewel de christenen niet de enige slachtoffers van geweld zijn, zij wel meer gevaar lopen. Ik geloof overigens niet dat de islam als zodanig verantwoordelijk is voor het geweld.’

Ga je de komende tijd nog meer artikelen schrijven over de regio voor het RD?

Ik heb net een serie over het Midden-Oost en afgerond. In die reeks staan ook verhalen over christenen in de regio. Ik ben zelf gelovig christen en ik probeer in mijn leven en werk dichtbij God te staan. Ik heb veel christenen ontmoet in het Midden-Oosten en velen van hen hebben het erg moeilijk. De Assyriërs leven in Irak bijvoorbeeld erg afgesloten van de rest van bevolking. Door alle vervolgingen hebben ze noodgedwongen zo hun leven ingericht. Ik vond het daarom belangrijk om over hen te schrijven en ik blijf ook oog hebben broeders en zusters elders.

Voor de toekomst lijkt het me mooi om het Arabische schiereiland te bezoeken en ik wil nog een keer naar Irak. Ik blijf naar de regio afreizen, want het Midden-Oosten heeft mijn hart.’

FOTO: TWITTER.COM/JACHOEKMAN

Het werk van Jacob Hoekman is te lezen op www.rd.nl/halvemaan of volg hem op twitter [@jachhoekman](https://twitter.com/jachhoekman)

Assyrians Without Borders (AWB) is opgericht door een aantal jonge Zweedse Assyriërs. Het initiatief startte nadat de groep in 2007 terugkwam van een reis naar Tur-Abdin in Zuidoost Turkije. De leefomstandigheden van de Assyriërs in het land greep hen zo aan dat ze besloten dat zij er iets aan moesten doen.

Het bleef, na de reis, niet alleen bij plannen. De groep enthousiaste jongeren maakte serieus werk van hun ideeën en AWB kreeg daardoor snel naamsbekendheid en de speciale 90-status. Die status is voorbehouden aan organisaties waarvan de donaties direct naar de personen gaan voor wie ze bestemd zijn gaan. Zo heeft het Rode Kruis, Artsen zonder Grenzen en Save the Children ook de Zweedse 90-status. Met een speciale status en veel steun van de Assyrische gemeenschap in Zweden en in de hele diaspora probeert AWB haar steentje bij te dragen. Bij elk project is er een ander doel, maar één ding aspect blijft onveranderd: De organisatie wil Assyriërs wereldwijd op zo'n manier bijstaan dat ze naar verloop van tijd op eigen benen kunnen staan en niet meer afhankelijk zijn van (hulp)organisaties. Een goed voorbeeld van die missie is het verbeteren van de infrastructuur en irrigatie voor landbouw in Noord-Irak.

Sinds de oprichting heeft de AWB gewerkt aan onder meer het verbouwen van scholen en het financieren van boekproducties in Syrië. Daarnaast hebben ze boeken gedoneerd aan schoolkinderen in Tur-Abdin en maakte AWB een veiligere busreis voor schoolkinderen mogelijk in Noord-Irak. Tevens heeft de organisatie studentenkamers in Bagdad vernieuwd en beurzen verleend aan Assyrische studenten in Turkije, Syrië, Irak en Libanon. Bovendien heeft de organisatie aandacht besteedt aan het hartverscheurende probleem van de Internally Displaced Persons (IDP's) in Irak en Syrië.

Assyrians Without Borders

Forum Syd

De AWB is onlangs opgenomen in de Forum Syd.

Een Zweedse koepelorganisatie van allerlei instanties die proberen van de wereld een betere plek te maken. Door de lidmaatschap kunnen twee bestuursleden in de herfst naar Noord-Irak afreizen en daar plannen ontwikkelen voor de regio.

De hulporganisatie ontvangt echter voornamelijk financiële steun vanuit

de Assyrische gemeenschap. Volgens een officiële statement van de AWB is morele steun echter minstens zo belangrijk. Door de positieve reacties van de Assyrische gemeenschap in de diaspora en in de gebieden waarin ze hulp beiden blijven de vrijwilligers van de AWB namelijk positief en toegewijd om hun werk te doen.

De ultieme droom is volgens een bestuurslid van de AWB echter veelomvattender. 'Wij willen graag mensen motiveren om iets aan hun eigen situatie te doen en dat Assyriërs wereldwijd weten dat ze het recht hebben om invloed uit te oefenen op hun eigen leven. Bovendien willen wij eraan bijdragen dat Assyriërs wereldwijd vrij van vervolging en discriminatie kunnen leven. Op die manier kunnen ze als volwaardige burgers participeren in de landen waarin ze leven.'

www.awbswe.se

*Hjälp utsatta
assyrier!*

ܐܣܝܪܝܐ ܘܬܢ ܓܪܢܝܫܐ

Assyrier Utan Gränser

Human Rights Rapport: Assyriërs permanent gevaar in Irak

De Assyria Council Europe (ACE) publiceerde onlangs haar Human Rights Rapport, Exodus from Iraq. In het document focust de lobbygroep zich op de mensenrechten van de Assyriërs in Irak. Uit de conclusies bleek dat de minderheid in het land dreigt te verdwijnen.

De resultaten van de lobbygroep geven geen rooskleurig beeld van de toekomst. Uit het rapport blijkt dat onvoldoende veiligheid, een gebrek aan mogelijkheden en discriminerende wetten de Assyrische gemeenschap weinig hoop geven op een betere toekomst. Bovendien krijgt de minderheid onvoldoende bescherming van de Irakese en Koerdische regering.

De Assyriërs genieten ook niet de fundamentele rechten die hen van de meest elementaire zekerheden voorzien. Door continu geweld en afwijzing van de andere minderheden is het leven voor Assyriërs bijna onmogelijk in Irak. Zo'n half miljoen Assyriërs hebben daarom al sinds 2003 het land verlaten. De groep maakt maar liefst twintig procent van de twee miljoen Irakese vluchtelingen uit die naar onder meer Jordanië en Syrië zijn gevlucht.

In de Tweede Kamer zijn er inmiddels vragen gesteld naar aanleiding van het rapport. Tweede Kamerlid Joel Voordewind (ChristenUnie) diende de volgende vragen in:

1. Heeft u kennis genomen van het onlangs verschenen rapport 'Human rights report on Assyrians in Iraq: the exodus from Iraq'?

2. Kunt u de Kamer nader informeren over de Nederlandse bijdrage aan de Nineveh-pilot van het UNDP? Welke concrete maatregelen worden hierin genomen ten aanzien van een veiligheidsstrategie waarin de rechten van minderheden, waaronder van Assyrische christenen, vorm krijgen?

3. Kunt u uw constatering dat de Iraakse autoriteiten de boodschap, mede ingegeven door de Motie Voordewind c.s., hebben begrepen en dat de inzet van politiepersoneel op de Niniveh-vlakte inmiddels functioneert, nader toelichten? Hoe verhoudt deze constatering zich met de bevindingen van het bovengenoemde rapport waarin geconcludeerd wordt dat de veiligheidssituatie van Assyrische christenen en andere minderheden aanzienlijk is verslechterd?

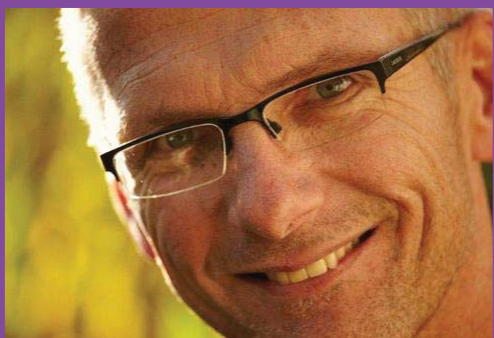
4. Bent u met mij van mening dat het strafrechtelijk onderzoek ten onrechte ervan uitgaat dat de aanslagen in Zakho eind 2011 niet gericht waren op de Assyrische christenen terwijl alle slachtoffers tot deze minderheid behoren? Is het juist dat er nog niemand is opgepakt? Bent u bereid om de Koerdische autoriteiten hierop aan te spreken?

Er zijn nog geen antwoorden gekomen op de Kamervragen van Voordewind.

Uit het Human Rights Rapport blijkt verder dat de Assyriërs in 2011 opnieuw het slachtoffer zijn geworden van gericht geweld, dreiging en intimidatie. In vele gewelddadige acties tegen Assyriërs en hun organisaties zijn zeker negen mensen overleden en er raakten wekelijks zo'n zeven mensen gewond. Zo'n zes Assyriërs werden bovendien ontvoerd en er werd acht keer geprobeerd een kerk te bombarderen. Tevens is de minderheid ook bin-

nen de grenzen van de Koerdische Regionale Regering niet meer veilig. Zo zijn er meer dan dertig winkels vernietigd, één kerk en veel Assyrische huizen. Werkloosheid, financiële moeilijkheden en het gebrek aan scholing en religieuze intolerantie vormen een onderdeel van het dagelijks leven van velen. Om die redenen zijn er ook meer IDP's (internally displaced persons) bij gekomen. Door constant bloot gesteld te worden aan discriminatie, marginalisatie en verwaarlozing voelen veel Assyriërs zich niet meer thuis in het huidige Irak. De inwoners van de Niniveh vlakte hebben van alle beschreven aspecten het meest last. Zo heerst er veel werkloosheid, politiek mismanagement en corruptie in Noord-Irak. Na acht jaar democratie en kort na de terugtrekking van het Amerikaanse leger is er inmiddels in alle lagen van de regering sprake van corruptie. Er heerst binnen de Assyrische gemeenschap een groot gevoel van rusteloosheid. Veel gezinnen trekken van de ene plek naar de andere met één grote wens: emigratie.

En de Assyrische kei gaat naar...

Jaco Klamer

FOTO: WWW.KLAMER-STAAL.NL

Fotograaf Jaco Klamer werd geboren in het dorpje Kawagit in Indonesië. Naar eigen zeggen waren hij de eerste jaren van zijn leven al avontuurlijk. Zo besteedde hij zijn tijd aan bomen beklimmen, muizen vangen, op vogels jagen en rivieren ontdekken. Door zijn tijd in het buitenland heeft Klamer een grote interesse voor verre oorden met volkeren in moeilijke situaties.

Klamer reist al vijfentwintig jaar de hele wereld af om op onrechtvaardigheid in te zoomen. Zo maakte hij foto's op Haïti, in Somalië en fotografeerde hij de hongersnood in de Hoorn van Afrika.

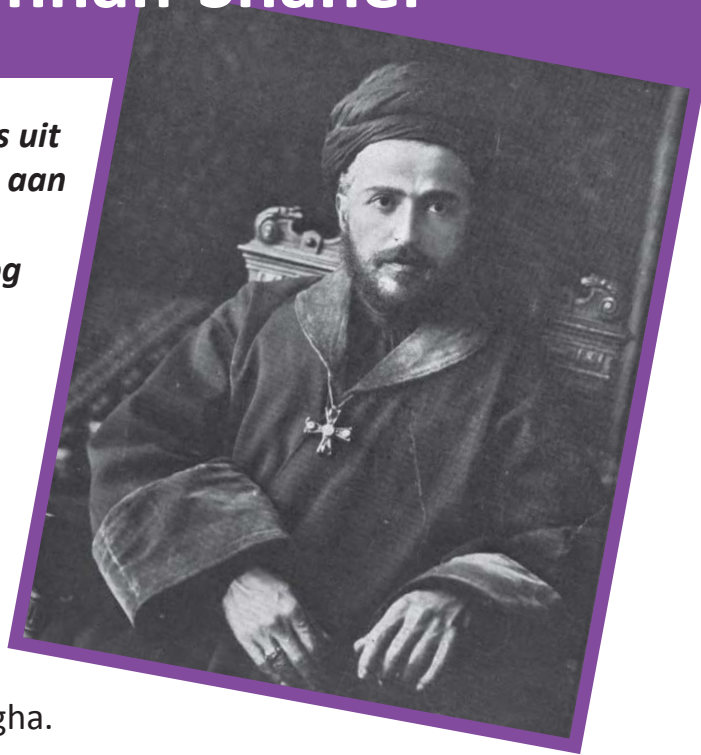
De fotograaf heeft ook Noord-Irak bezocht en een mooie fotoreportage gemaakt van het Assyrisch nieuwjaar. Voor zijn prachtige foto's en betrokkenheid verdient hij de Kefo d'Ashur. Volgens een woordvoerder van één NGO waar Klamer mee samenwerkte in het Midden-Oosten is de fotograaf in staat de ziel van mensen in beeld te brengen. 'Hij kiest de juiste momenten en is bijna onzichtbaar voor de mensen waardoor ze zichzelf kunnen blijven en niet het gevoel hebben gefotografeerd te worden.' Jaco Klamer is deze editie de Assyrische kei.

De moord op Mar Benjamin Shimun XXI en de Assyriërs van Kuhnah-Shaher

Het Iran van de jaren twintig zag er heel anders uit dan nu. Zo was de Pahlavi monarchie nog ferm aan de macht en voerde de Sjah een verregaande secularisatie in. Tevens woonde er in die tijd nog een grote Assyrische gemeenschap in het land.

De Assyriërs raakten in de lente van 1918, zoals dat vaker is gebeurd in de geschiedenis, in het kruisvuur van belangen van andere volkeren. In maart van dat jaar werd bijvoorbeeld het Assyrische dorp Kuhnah-Shaher uitgemoord. Er is toen niemand meer in leven gelaten door Iraanse Koerden die streden om land onder leiding van de bloeddorstige krijgshoofd Simko Agha.

Het hoofd van de Shahak stam, Simko Agha leefde in het Noordwesten van Iran in de regio Urmia waar voornamelijk veel Koerden en Assyriërs woonden. Simko behoorde tot een prominente en politiek actieve familie en groeide op met ideeën over een zelfstandig en onafhankelijk Koerdistaan. Op een zeker moment vormde er onder hem een boerenleger die nog machtiger dan het Iraanse leger was. Met dat leger slachtte hij de Assyriërs van de stad Khoy af. Bovendien heeft hij ervoor gezorgd dat zo'n duizend Assyriërs in de stad Salmas zijn vermoord. Één van de meest lafhartige acties van de krijgshoofd was echter de moordaanslag op de Assyrische patriarch Mar Benjamin Shimun XXI. De christelijke geestelijke ging namelijk in maart 1918 akkoord met een ontmoeting met Simko Agha om de positie van de Assyriërs in het Noordwesten van het land te bespreken. Mar Benjamin Chamoun en zijn honderdvijftig bewakers werden echter vermoord zodra de geestelijke in de koets van Simko Agha stapte. Het boerenleger had tegen de zomer van dat jaar de hele regio in handen. De zoektocht en bloeddorstige strijd naar een eigen land ging nog eens twaalf jaar door tot de Iraanse regering de krijgshoofd liet ombrengen in 1930.

De slachting die bijna honderd jaar geleden heeft plaatsgevonden laat zijn sporen na. Op dit moment wonen er namelijk in het dorp Kuhnah-Shaher geen Assyriërs meer. De slachtoffers liggen al jaren onder de grond begraven in een naamloos graf.

"It is impossible for me and my people to surrender after seeing the atrocities done to my Assyrian people by your government; therefore my brother is one, my people are many, I would rather lose my brother but not my nation."

Mar Shimun XXI Benjamin (1887 – 1918)

Sham, what have you done?

Het kon niet uitblijven. Toen twee jaar geleden de zogenaamde Arabische lente uitbrak in Egypte en Tunesië zou er een domino-effect plaats vinden van omwentelingen in de bestaande machtsstructuren in het Midden-Oosten. Elk bestaand regime in het gebied leek ten prooi te vallen aan de langverwachte opstand van het volk, die volgens het westen –gevoed door sociale media- eindelijk haar kans zou grijpen om ook die achtergebleven landen eindelijk mee te krijgen in de vaart der volkeren. Eindelijk zouden ze ook daar kamelen verruilen voor een Mercedes, en de Couscous of Shish Kebab zou het gaan verliezen voor de veel snellere McDonald's hap. Een vijf-sterren hotel in de top van de piramide van Gizeh. Democratie, vrijheid en ontwikkeling waren de dromen op het Taghrir plein, in Tunis, in Tripoli, in Bahrein en Jemen.

In één ding kregen ze gelijk, de meeste regimes vielen uiteindelijk. Maar van een Arabische lente is geen sprake. De jeugd in Egypte is naar huis gestuurd als een schoolkind dat kattekwaad heeft uitgehaald. Het leger heeft lijdzaam toegezien hoe Moebarak werd ingeruild en stelde daarna de verkiezingen zo lang mogelijk uit. Maar nu die democratische verkiezingen er toch eindelijk zijn gekomen, blijkt dit geen democratie gebaseerd op basis van trias politicas en respect voor de minderheden zoals wij dat kennen. De uitkomst met Morsi aan de macht is dat de nieuwe grondwet vooral gebaseerd wordt op de Sharia, waarbij de Islam tot staatsgodsdienst wordt benoemd. Een enkeltje Islamitische staat, domweg omdat de meerderheid dat zo wenst. Het leger wordt – om de terugkeer onmogelijk te maken- net als in Turkije zorgvuldig omgevormd, de gehele top zal worden opgepakt. Overal waar er rood in de nationale vlaggen is, zal deze door het islamitische groen worden vervangen. Is de kleur van vrij-

heid niet blauw?

Al met al is de Arabische lente geen voorbode geweest van een op handen zijnde zomer, maar van een zeer koude winter. De enige overblijfselen van de Egyptische demonstraties zijn op het plein ontstane pop-bandjes en jonge schilders. Hun kunst vond gretig aftrek in het afgelopen jaar, net als een stukje Berlijnse Muur, 20 jaar geleden. Ik hoop dat zij hun inspiratie blijven ontleenen aan de hoop op betere tijden. Want de Berlijnse muur werd daadwerkelijk afgebroken om plaats te maken voor de vrijheid, daar lijkt het in Egypte en Tunesië voorlopig niet op. Na de eerste vrije verkiezingen in Tunesië probeert de gematigde Islamitische partij haar macht uit te laten betalen middels het niet meer toestaan van bikini's op het strand en het steeds verder verbieden van alcohol. In Libië willen de op handen gedragen “bevrijders uit Bengazi” zich afscheiden van Libië om als Salafistische staat verder te gaan. De andere 8 stammen in Libië zijn hun broeders nog aan het zoeken in de onmetelijke woestijn en hebben zich dus nog onvoldoende georganiseerd om het voorbeeld te volgen.

In Syrië ging het anders. Want Assad was de enige leider die iedereen waarschuwde al voordat er nog maar iemand durfde te denken aan demonstreren. Ik zag de beelden en luisterde naar zijn partijtoespraak op de televisie bijna 2 jaar geleden, hij glimlachte fijntjes toen hij ze uitsprak. Wat een zelfoverschatting, dacht ik, die man onderschat het volk. Syrië was anders, volgens Bashar. De rebellen zouden het nooit redden. Het blijkt een hopeloze strijd op te leveren. Het geweld is ontoelaatbaar wreed aan beide kanten. En ondanks al het legergeweld, staat een behoorlijk gedeelte van het volk nog steeds achter Assad. Ofwel omdat ze binnen het “systeem van de Bath partij” vielen en daar hun zekerheid aan ontleenden, of omdat ze

bijvoorbeeld ook tot een minderheid behoren (Druzen, Alevieten, Assyriërs), voor wie een mogelijk vertrek van Assad waarschijnlijk niet veel goeds zal brengen. De rebellen laten er geen twijfel over bestaan, Allah is Akbar en voor de rest niets. Ook hier valt op hoe snel de kleur rood in de vlag van Syrië door de rebellen is ingeruild voor groen. Het gaat duidelijk niet om democratisering en gezamenlijke vooruitgang, het gaat puur om religie. Naast de rebellen bevinden zich vele huurlingen, geradicaliseerde moslims uit het Westen en Jihadisten (zelfs uit Tsjetsjenië) die op ongecontroleerde wijze alles wat geen Allah-al-Akbar roept willen uitroeien. Ondanks dat er in een aantal landen inmiddels een erkenning heeft plaatsgevonden van de Oppositie in Ballingschap, denk ik dat er van eensgezindheid bij het verzet geen sprake is. Tegelijkertijd is er vanuit de VN geen enkele intentie om het geweld werkelijk een halt toe te roepen middels militair ingrijpen. Iedereen ziet dat de wereld niets wil doen.

Syrië is een spil in het Midden-Oosten, dat innige banden met Iran en de Hezbollah in Libanon heeft. Aangezien Syrië grenst aan Israël en dus op schietafstand ligt, maakt dit rechtstreeks ingrijpen direct riskant. De Russen verdienen aan het conflict door de bewapening van het Syrische leger. De soennitische rebellen worden bewapend door Saudi-Arabië en Qatar, waardoor ook de VS goed aan het conflict verdient. Voeg daarbij dat Syrië geen noemenswaardige olievoorraden bezit, maar wel een omvangrijk en redelijk goed uitgerust leger, dan wordt ingrijpen al een stuk minder interessant. Bovendien brengt ingrijpen ook een verantwoordelijkheid met zich mee, die tot nu toe nergens goed uitpakte. We zijn net weg uit Irak maar Libië is nog lang niet klaar. Alhoewel de meeste zwarte huurlingen in Libië hun boeltje hebben gepakt en op hun brommertjes op weg zijn naar Azawad in het Noorden van Mali om dit islamitisch te maken. Werk is werk tenslotte....

Syrië met het prachtige Sham, stad uit de oudheid. Hoe verder? Voor Syrië ligt de sleutel misschien wel in Turkije. Want waar Turkije eerst vasthield aan zijn goede relaties met Syrië, bleken deze toch minder warm en persoonlijk dan gedacht. Turkije weet als geen ander hoe ze kunnen profiteren van een verzwakt Syrië. Het zou hun rol in het Midden-Oosten nog belangrijker maken en tegelijkertijd hun controle op de Koerdische regio's in Syrië kunnen vergroten. Tegenwoordig kun je ook een land economisch inlijven, zonder bij je buurman alles kapot te hoeven schieten (zoals wel gebeurde met Antiochië door Turkije na WO-I). Het westen zou er alle belang bij hebben, wanneer Turkije in de oplossing een belangrijke rol speelt, omdat het daarmee de toch al toegenomen spanningen tussen Israël en Iran niet verder op de spits drijft. Achter de schermen worden voorzichtig de kaarten geschud, voor wanneer Bashar zou worden verdreven.

Bashar blijkt voorlopig nog niet van plan om op te stappen, maar ik hoop dat het snel weer rustig wordt in Sham, die prachtige oude stad. Want wat blijft er over van de prachtige Souqs en de mooie luxe wijken van Sham? Bestaat dat heerlijke klasse restaurantje naast de Grieks-orthodoxe Kerk nog, waar ze een heerlijke lamsschotel serveerden met een heerlijk glas goede wijn? De Eufraat zal blijven stromen, en de geschiedenis kan nooit helemaal worden uitgewist ondanks de verschrikkelijke verwoestingen. En uiteindelijk zijn het de mensen die de belangrijkste pijler in een land vormen, zij bepalen de toekomst. Ik heb zulke leuke mensen in Syrië ontmoet, maar kunnen ze na de oorlog nog met elkaar samenleven? Ik vraag me af of zonder sterke leider, het land niet uit elkaar zal vallen of ten prooi valt aan de overheersing van volgende onderdrukkende macht. Voorlopig moet ik het doen met de vakantieherinneringen, en voel ik het verdriet van een land wat vecht voor haar bestaan.

Nisho Nugzo

Voormalig Minister Rosenthal reageert op Sint-Gabriel initiatiefnota: *‘Nederland mist expertise om zich te mengen in kwestie’*

Het CDA-Kamerlid Pieter Omtzigt schreef in maart een initiatiefnota over de situatie van Mor Gabriël, het Assyrische klooster in Zuidoost Turkije. De nota kreeg bijval van het PvdA Statenlid voor Noord-Holland, Attiya Gamri en Gabriël Genc, PvdA raadslid in Hengelo. Zij schreven een brief aan PvdA Kamerleden Frans Timmermans en Nebahat Albayrak. In deze brief verzochten ze hun fractie de nota van Omtzigt te steunen. De brief werd ondertekend door elf belangrijke lokale en provinciale PvdA-politici. Voormalig Minister Uri Rosenthal antwoordde op de aanbevelingen in de nota.

Het CDA Kamerlid Pieter Omtzigt haalde herhaaldelijk het nieuws met zijn initiatiefnota. In interviews met de media zei hij dat het klooster Mor Gabriël bescherming verdient tegen de treiterijen van de Turkse regering en de lokale bevolking. Zo is er al lange tijd een rechtszaak gaande waar de staat tientallen hectares land van het klooster wil innemen. In een interview met het Reformatorisch Dagblad noemt het Kamerlid de onteigening van het oude klooster: ‘Een kenmerkend voorbeeld van een precaire situatie (...) het verdient daarom bijzondere aandacht.’

Zowel PvdA Statenlid Attiya Gamri als PvdA raadslid Gabriël Genc die zelf ook Syrisch-Orthodox zijn, riepen hun partijgenoten in de Tweede Kamer op om de nota van Omtzigt te steunen. Naar aanleiding van de brief had Gamri samen met partijgenoot Tiem van Dalftsen een gesprek met twee Kamerleden. In dit gesprek zeiden Nebahat Albayrak en Frans Timmer-

mans dat ze zouden overwegen de nota over Sint-Gabriël te steunen. Door de steun van de PvdA kan het voorstel de meerderheid in de Tweede Kamer halen. Een meerderheid van de stemmen is noodzakelijk anders wordt er niets met de nota gedaan. Naast deze belangrijke toezegging van de Kamerleden verzocht Timmermans Gamri om op korte termijn een bijeenkomst te organiseren met een groep Assyriërs in Nederland. Tijdens de bijeenkomst werd ook aandacht geschonken aan de situatie van de Assyriërs in Irak. Frans Timmermans gaf in het gesprek aan dat hij graag de Assyriërs in het land wil bezoeken. Stichting Assyrië Nederland (SAN) zal dit werkbezoek op korte termijn voorbereiden en organiseren.

Reactie

Uri Rosenthal heeft onlangs op de initiatiefnota gereageerd. In zijn reactie laat de toenmalige Minister van Buitenlandse Zaken zijn waardering blijken voor de nota omdat het een ondersteuning is van het beleid om de godsdienstvrijheid en de bescherming van religieuze minderheden in Turkije te bevorderen. Volgens Rosenthal vraagt Nederland echter al aandacht voor de bescherming van religieuze minderheden in Turkije. De minister acht het daarom contraproductief om in lopende rechtszaken in Turkije interveniëren. Bovendien mist Nederland, wat het onderwerp Sint-Gabriel betreft, de expertise om zich te mengen in de kwestie. Naast het algemene streven de positie van religieuze minderheden in Turkije te verbeteren, besteedt Nederland, volgens Rosenthal, ruime aandacht aan de positie van de Syrisch-orthodoxe christenen in het bijzonder. Gezien de relatief kleine omvang van deze gemeenschap (naar schatting 25.000 in Turkije, waarvan 15.000 in Istanbul en 7.000 in de regio rond het klooster Mor Gabriel), zijn deze activiteiten noodzakelijkerwijs kleinschalig. De ambassade in Ankara financiert bijvoorbeeld een onderzoeksproject dat de situatie van Syrisch-orthodoxe remigranten in kaart brengt. Ook organiseert de ambassade een lezing met de bisschop van het klooster als spreker. Net als in voorgaande jaren zal een medewerker van de ambassade het klooster dit jaar bezoeken, mede om te bezien of er mogelijkheden zijn vervolgprojecten te financieren. De Minister zegt tot slot wel toe dat Nederland in contact zal treden met Duitsland en Zweden om te onderzoeken in hoeverre gemeenschappelijke activiteiten mogelijk zijn.

Teleurstelling

Zowel Omtzigt als Gamri regeerden teleurgesteld op het antwoord van de Minister. 'Ik hoop dat de Kamer niet akkoord gaat met de antwoorden van de Minister van Buitenlandse Zaken. Uit zijn reactie blijkt namelijk dat ze naast datgene wat ze in het verleden hebben gedaan en een klein project dat ze ondersteunen niets willen doen aan de problemen die het klooster nu heeft', zegt Gamri.

Ook Pieter Omtzigt was niet tevreden met de reactie van Rosenthal. 'Tot mijn grote teleurstelling heeft de Minister onze aanbevelingen niet gevolgd. Wij zijn daarom blij dat wij op 20 juni in een notaoverleg de mogelijkheid hebben gekregen de Minister opnieuw hierop te attenderen. Tijdens deze zitting is er over de aanbevelingen gestemd. Meer hierover is te vinden op onze website.

Syrië is na Irak en Egypte ook niet veilig

De opstand in Syrië is nu langer dan een jaar gaande, maar een oplossing lijkt nog lang niet in zicht. De situatie van de Assyriërs lijkt ook met de dag te verslechteren. Zo zijn er nu een groot aantal mensen vermoord, ontvoerd of hiermee bedreigd. De situatie begint grote overeenkomsten met Irak te vertonen. Zo is er op dit moment een ware exodus op gang gekomen onder de grote christelijke gemeenschap van het land.

De oorlog in Syrië is allang niet meer een strijd tussen het leger van president Assad en de rebellen. De verschillende religieuze groeperingen van het land en daarbuiten roeren zich namelijk ook. Dat doet veel Assyriërs denken aan de omstandigheden van het volk in Irak. De situatie is daar tot op de dag van vandaag niet gestabiliseerd en nog steeds onveilig.

Duizenden Assyrische vluchtelingen hebben inmiddels Zuidoost Turkije bereikt. De grote groep heeft de Turkse regering verzocht een apart tentenkamp op te zetten omdat zij zich niet veilig voelen in het kamp dat zij delen met Syrische moslims.

Voor veel Assyriërs uit Syrië is dit de tweede keer dat zij moeten vluchten. Velen zijn namelijk in de periode van de genocide (seyfo) in 1915 tegen de Assyriërs in Turkije naar het buurland gevlucht. Zo zijn er verhalen van weeskinderen die lopend naar

Kamishli en Aleppo liepen om het geweld te ontvluchten. Deze kinderen zijn inmiddels senioren die allemaal hetzelfde zeggen: 'Het Midden-Oosten is geen veilige plek voor christenen. Het is daarom beter om definitief naar Europa te vertrekken'.

Hieronder een opsomming van gericht geweld tegen de Assyriërs in Syrië. Meer info is op www.assyrie.nl te vinden.

- Er zijn vier raketten afgevuurd op het Assyrische dorp Tel Nasri in de Khabour regio in Syrië. De plaatselijke kerk is daarbij vernietigd en alle huizen werden beschadigd. Een veertienjarige bewoner overleefde de aanval niet. Er zijn veel mensen gewond geraakt tijdens de aanval. Het is onduidelijk waar de raketten vandaan kwamen en wie ze heeft afgevuurd. Er zijn echter sterke aanwijzingen dat het regeringsleger het dorp aanviel. De Assyrische bisschop Eustathius Matta Roham deelde onlangs in een verdrietige mail mee dat 'zijn' kerk in Dair Al-Zor aan de rivier de Eufraat een ruïne is geworden. De bisschop ontvluchtte de Syrische gemeente enkele maanden daarvoor door het geweld in de regio. Door een foto op Facebook kwam hij erachter dat de kerk was opgeblazen met een dynamiet.

- Bisschop Matta Roham was in mei nog in Nederland, samen met twee andere collega-bisschoppen. De kerkleiders vroegen om aandacht voor de situatie van de christenen van Syrië. Net als in Irak worden zij in toenemende mate het slachtoffer van gericht geweld. De patriarch van de Katholieke Assyrische Kerk van het Oosten, Dinkha IV heeft in een noodbrief aan de Verenigde Naties (VN) zijn zorgen geuit over het anti-christelijke geweld in het Midden-Oosten. De patriarch riep zowel de VN als de landen die lid zijn van de organisatie alle diplomatieke middelen in te zetten om het sektarische geweld in de hele regio en in het bijzonder Syrië te stoppen.

- Zo'n 50% van de Assyriërs is sinds 2003 Irak ontvlucht. De exodus vond plaats doorsystematisch geweld van zowel de Koerden als de soennieten en sjiieten in het land. De Assyrische wijk in Aleppo werd onlangs opgeschrikt door een autobom voor een gebouw van een liefdadigheidsorganisatie. Binnen een week lag de wijk opnieuw onder vuur. Een groep die gelieerd is aan Al-Qaeda, de Al-Nasra beweging, viel de wijk aan waarbij één persoon om het leven kwam. Het duurde zes uur tot het Syrische leger in actie kwam en de aanval stopte. Veel buurtbewoners vluchtten naar de aangrenzende wijk Al-Ashrafia.

Inmiddels is de rust terug en is aan de buurtbewoners gevraagd terug te komen naar hun huizen. Een Syrische nieuwszender interviewde de buurtbewoners naar aanleiding van de aanval. In het Reformatorisch Dagblad verscheen een artikel over de hachelijke situatie van de Syrische christenen. De journalist Martin Janssen schrijft onder meer over de keus van christelijke groepen uit Damascus en Aleppo om zich te bewapenen. In het artikel zegt een geciteerde man daarover: 'Wat er in Aleppo gebeurt is geen volksrevolutie voor vrijheid en democratie. De gewapende rebellen zijn radicale soennieten die een islamitische staat willen stichten.'

‘Het is belangrijk om geschiedenis te verankeren’

Het Historisch Centrum Overijssel (HCO) heeft deze maand een interviewbundel over Nieuwe Overijsselaars uitgebracht. Daarbij focussen ze zich op de komst van de Assyriërs naar de provincie. Assyrië Magazine had een gesprek met de directeur van het HCO, Bert de Vries.

Wat is ons cultureel erfgoed en wat is onze plaats in de geschiedenis? Het zijn, volgens Bert de Vries, belangrijke vragen waar heel Nederland zich al een aantal jaren mee bezig houdt. ‘De zoektocht naar de Nederlandse identiteit leeft enorm. Nederland en Overijssel zijn namelijk drastisch veranderd na de Tweede Wereldoorlog. Zo is de samenstelling van de bevolking er de afgelopen decennia heel anders uit gaan zien. Met één HCO-project willen we onderzoeken hoe de aankomst en vestiging van Nieuwe Overijsselaars is verlopen. In Twente focussen we ons op de Assyrische gemeenschap.’

De afgelopen maanden heeft het HCO interviews afgelegd met een diverse groep mensen. ‘Wij hebben mensen gesproken die hier als gastarbeider zijn gekomen en ook vluchtelingen geïnterviewd. De verhalen zijn enorm inspirerend.’ Volgens De Vries is het belangrijk dat de verhalen worden opgeschreven en bewaard. ‘Het is zowel voor de Assyrische gemeenschap als voor autochtone Nederlanders goed om deze geschiedenis te verankeren. Zo kunnen toekomstige generaties teruglezen hoe het allemaal is begonnen en ergens op terug vallen.’

De presentatie van de interviewbundel “Van Eufraat en Tigris naar Regge en Dinkel” vond donderdag 13 december 2012 plaats. Tijdens een speciale bijeenkomst bij de Posten in Enschede mocht directeur Bert de Vries, directeur van het HCO het eerste exemplaar uitreiken aan de Gedeputeerde van de Provincie.

**historisch
centrum
overijssel**

